

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2007, č. j. had/8135/07, sp. zn. 2006/957/had/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2008, č. j. 8 Ca 360/2007 - 45,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2008, č. j. 8 Ca 360/2007 - 45, **se ruší** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ nebo jen „Rada“) podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým zrušil rozhodnutí Rady o uložení pokuty žalobkyni FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „žalobkyně“), za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) – zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 100 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu Extra na programu Prima televize obsahující reportáž o motorkářském srazu dne 19. 8. 2006 od 19.15 hod. Předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu je jediná otázka, a to, zda městský soud při svém závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované sám nezatížil své rozhodnutí toutéž vadou. Proto v této věci není třeba činit obsáhlých rekapitulací celého řízení správního a soudního.

Městský soud přezkoumával rozhodnutí stěžovatelky na základě žaloby podané žalobkyní. Jednou z uplatněných žalobních námitek bylo napadenému rozhodnutí vytýkáno porušení ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, neboť stěžovatelka se při stanovení výše pokuty nevyřadila s některými kritérii pro její stanovení vůbec a s některými jen částečně. Napadené

rozhodnutí tedy mělo být v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání považuje žalobkyně za kogentní, stěžovatelka je tedy při svém rozhodování povinna přihlídnout ke všem těmto kritériím a jednoznačně zdůvodnit, jakým způsobem dospěla k výši uložené pokuty. Odůvodnění je významné nejen z hlediska procesního práva na opravné prostředky, ale také z hlediska legitimního očekávání účastníka. Žalobkyně dále v žalobě učinila výčet kritérií pro stanovení výše pokuty, jež mohou mít zásadní vliv a se kterými se stěžovatelka v rozhodnutí nevypořádala nebo vypořádala jen částečně.

V rozhodnutí žalované bylo k výši pokuty uvedeno: „*V inkriminované době jsou na ostatních celoplošných programech uváděny zpravodajské pořady, které u dětí a mladistvých vyvolávají spíše zájem o zábavní bulvární pořad. Účastník řízení je provozovatelem televizního vysílání s celoplošnou působností, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatelstva. Rada má za prokázaný značný rozsah vysílání nejen dle rozsahu velikosti území, ale i do se počtu diváků týká. V souladu s ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. může Rada uložit pokutu ve výši od 20 000 do 10 000 000 Kč, pokud provozovatel zařazuje do vysílání od 06.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Rada o uložení pokuty rozhodla z výše uvedených důvodů při dolní hranici sazby stanovené zákonem a udělila účastníku řízení pokutu ve výši jednoho procenta horní zákonné sazby.*“

Městský soud ke shora uvedené námitce žalobkyně zaujal tento postoj: „*Pokud jde o výši pokuty, žalovaná podle názoru soudu v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnovala pozornost relevantním kritériím stanoveným v ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., jež jsou rozhodující pro určení výše sankce. V této souvislosti je soud nucen dát za pravdu žalobkyni, že se žalovaná se všemi zákonnými kritérii nevypořádala, a tudíž je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*“

Městský soud tedy žalované vytkl nedostatek pozornosti relevantním kritériím a dále, že se se všemi kritérii nevypořádala. Pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu (ust. § 76 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/), pak napadené rozhodnutí žalované zrušil. Žalobkyně i stěžovatelka přitom k otázce způsobu aplikace ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání podaly v řízení před městským soudem obsahově rozporuplná vyjádření, přičemž stěžovatelka zaujala názor, že zákonná kritéria nejsou formulována kumulativně a nelze je aplikovat na každý typ pořadu.

Kasační stížností z 12. 3. 2008 napadla žalovaná Rada rozsudek městského soudu v plném rozsahu a navrhuje jeho zrušení. V doplnění kasační stížnosti ze 7. 4. 2008 výslovně uvádí, že důvodem kasační stížnosti je důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – nesrozumitelnost a nedostatek důvodů napadeného rozsudku městského soudu, a důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) – nesprávné posouzení právní otázky soudem. Městský soud odůvodnil zrušení přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatelky tím, že Rada se v rozhodnutí dostatečně nevěnovala relevantním kritériím ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, jež jsou rozhodující pro určení výše sankce. Stěžovatelka k tomu namítá, že soud však nevysvětlil, která kritéria jsou pro určení výše sankce relevantní a určující. Není jasné, zda zmíněná kritéria v jejím rozhodnutí absentovala, či byla redundantní, neboť zákonná kritéria nelze taxativně aplikovat na každý případ. Stěžovatelka považuje určení (a zdůvodnění) relevantních kritérií pro uložení pokuty za věc svého správního uvážení. Soud do tohoto jejího uvážení zasáhl, neboť relevantnost kritérií zpochybnil, čímž došlo k vydání nezákonného rozhodnutí spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila 11. 7. 2008 a navrhla ji zamítnout jako nedůvodnou. Rozsudek městského soudu považuje za zákonný a plně s ním souhlasí. Zopakovala znovu důvody, pro něž považuje napadené rozhodnutí stěžovatelky za nezákonné.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku v řízení o kasační stížnosti jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., jde tedy o důvody přípustné podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy ČR) vylučujícím libovůli při rozhodování je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky ve vztahu ke zmíněným ústavním principům.

Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu zřejmé, proč soud považoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč vyjádření žalovaného k žalobním námitkám považuje za liché či mylné, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven zrušující důvod rozsudku. Nepostačuje, pokud soud v návaznosti na žalobní námitku pouze konstatuje, že žalovaná „nevěnovala dostatek pozornosti“ určité části odůvodnění, či že se „nevypořádala se všemi kritérii“ pro uložení sankce a nevypořádá se s argumentací žalobkyně ani s argumentací žalované. Není pak zřejmo, jakým směrem má žalovaná pochybení napravit. Soud je povinen uvést, jaký zásadní přístup ke způsobu aplikace ustanovení o kritériích pro výši pokuty zaujímá zejména v tom smyslu, zda jde o výčet taxativní, která z kritérií byla použita a dostatečným způsobem odůvodněna, která byla pomínuta, zda je možné některé kritérium pomínout atd.

K legitimním požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí se několikrát vyslovil i Ústavní soud (srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 563/03, sp. zn. III. ÚS 94/07, dostupné na www.nalus.cz); Nejvyšší správní soud za této situace nemůže tak flagrantní nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku pomínout.

Za takové situace – neznaje právní názor městského soudu v této konkrétní věci – nemůže Nejvyšší správní soud další části stížní námitky stěžovatelky směřující k ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. posuzovat.

Jak bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí Městského soudu v Praze nepřezkoumatelným, jako takové jej v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud pak v novém řízení rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti v souladu s ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu